

Δέξτε να αεράσετε δαυμάσια τὸ καρκοκαίρι σας ;.. Δέξτε να μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς αἰθέρας, οὔτε τὴν μοναχὴν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοσῶν ; Προμυθευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ," ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν ἀμμήδιον. — Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διὰσκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμυθευθῆτε!

στελα") Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ὁ κ. Φαΐδων ἐδάδαε τὸ γράμμα σου καὶ σ'εὐχαριστῆται πάρα πολὺ) Ἐνα Σαμοσιόπουλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κυπριακὸν Ἀστὴρα (ἔλαβα, ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶθωμα πολὺ ἐλεγκτὰ ταναγνώσματά σου.) Θαλασσοποδὶ τοῦ Στόλου (ναί) καὶ ἡ προτιμῆσω Διαγωνισμὸν Διηγήματος.) Τριωνμῶν (ὄχι, δὲν εἶνε αὐτὸς) χαρτείσματα στὴν Ἡρωικὴν Σάμον καὶ νὰ τῆς ζήσουν τὰ νεογέννητα γατάκια Μπιρμπιλῶφ, Ἰνὸ καὶ Τίτρκος) Ἦνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα) εὐχαριστῶ) Ναυτάμι τῶν Σπεσιῶν (ἔστειλα) Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου (ναί, ἦτο ἀναπόδοσις) Μεσοσημακίην Ἀκτὴν (ἔχει καλῶς) Κόρην Ναυτικῶν, Ἑλπίδα τῆς Ἑλλάδος, Γερμανάκαιδα, κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ην Ἰουνίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Συνέχεια τοῦ 15του Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου. 380. Δεξιόγραφος Τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς πρόθεσις, Ποτὸν τὸ δευτέρον μου Κι' ἀνωμαλία δεικτικὴ Εἶνε τὸ σύνολόν μου. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως 381. Συλλαβογράφος Ἐπίρρομα καὶ σύμφωνον Μὲ ἄρθρον ἂν ἐνώσας, Ἐνα ἰδικόν μας ποταμόν, Κλειτὸν θὰ φανερώσας. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μ. Κομανοῦ 382. Μεταγραμματισμός Εἶμ' ἐπίθετον, ὦ λυτα, Κ' ἔχω σθένιν μ' ἔνα χρωῖμα. Τὸ μεσαίον ἀλλάξας κῆτα Καὶ ἰδοῦ, —μὴν ἀπορῆς! — Νὰ μὲ ἀνέβης καὶ ἀκόμα Νὰ μὲ σθένης θὰ ἐπορῆς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτοροῦ Ἀλβα 383. Στοιχειοτονόγραφος Ἄδικα κάνω τὸν κόπο Νὲ νὰ βγάλω, Ρεὶ νὰ βάλω Καὶ τὸν τόνο νὰ κινήσω; Μὰ; ἐφῶτις ἐτὸ πρῶτον, Μὰ; καὶ τὸ ἕλλο' Καὶ τὰ δύο λοιπὸν ἄς σῶσω! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος 384. Ἀστὴρ Ἐναντικατασταθῶν οἱ ἄσπερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὔτως, ὥστε νὰνα- γινώσκωνται: ἠριζοντιῶς ἀρχαῖος ῥήτωρ, καθῆτος, θεῶν, διαγωνιῶς δὲ κἀ- τοικος ἐλληνικῆς χώρας

- καὶ σπάνιον ἄνθος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας 385. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος — Κωστάκη! Μαρία! τρέψτε καὶ σᾶς τὸν ἐφαγε ἡ γάτα! — Ποῖόν; — Μὲ αἶ; τόπα! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰαπέως τοῦ Θανάτου 386—388. Ἀστὴρα Παροράματα 1.— Ὅ λέγων εἶνε ζῶον. 2.— Ὅ λεῖμὸν εἶνε δριμύς. 3.— Τὸ νομίζω σημαίνει φέρω. Ἐστᾶλη ὑπὸ Μίμη Β. Λαοδίκου 389. Μεσοστιχίς Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος, εὐρωπαϊκόν 1, Γυνὴ τοῦ Βύργγελου, 2, Ἄνθος, εὐώδες, 3, Στοιχείον, 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 5, Νῆσος, ἔνδοξος, 6, Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7, Μέλος τοῦ προσώπου, 8, Πόλις τῆς Μικεδονίας. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου 390. Φωνηεντόλιπον αα - αα - η - εαει - τα - οοο Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος Στρατιώτου 391. Γρίφος S E M' S L S ; E G E ὕπνος! S S E Ἐστᾶλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κορκυραία

- ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 17ου φύλλου 197. Πηνιῶς (πίνει, ὄς).—198. Νέδιον (ναί, Δών.)—199. Καλόφω - Καλυφός.—200. Γάλλος - Γάλλος.—201. Ὑδρα. 202. Π Ο Ν 203. Ἀπόδοτε τὸ Α Ι Δ Ω Σ χρέος. Ἡ ἀνάγνω- Ε Υ Δ Ο Ξ Ι Α σις κατὰ στήλας Α Γ Γ Ι Ν Η Τ Η Σ ἐκ τῶν ἄνω, ἀρι- στερόθεν καὶ δε- ξιόθεν ἐναλλάξ.)—204 - 208. Λιὰ τοῦ Α: ἄ- λλος, χωλός, λῦρα, λαός, βλάγος.—209. ΣΟ- ΦΟΚΛΗΣ (Σόδοσιμον, Ὀρος, Φῶς, Ὀλίγος, Κόριος, Λαυθασιμόν, Ἡμέρα, Στέλλω).—210. Μὴ περιφρόνη τὰ μικρὰ, διὰ νὰ ἔχῃς τὰ με- γάλα. (Μὲ περὶ φρ' - ὄνοι - τὰ μικρὰ - διὰ - νὰ ἔχῃς - τὰ μεγάλα.) [Αἱ λύσεις τοῦ 18ου φύλλου θὰ δημο- σιευθῶν εἰς τὸ 32ον φύλλον. Ὅσοι δὲν τὰς ἐστειλαν ἀκόμη, εἰμποροῦν νὰ τὰς στείλουν μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου τοῦ βρα- δύτερον, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετέ- χουν εἰς τὸν τρέχοντα 15θον Διαγωνι- σμὸν Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου, ποῦ ἤρχισε εἰς τὸ 13ον φυλ. καὶ θὰ τελει- ῶσῃ εἰς τὸ 35ον.]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Παπαθεῶ, Ι. Κ. Ἰωαννί- δης, Κ. Α. Ντούλας, Εἰρήνη Μενιδιάτου, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Α. Α. Τζιόντης, Ε. Κ. Βαρθου- λάκης, Κ. Α. Μαρκοῦ, Π. Δ. Ρομανιώλης, Ε. Χάρτμαν, Γ. Ὀλσον, Ρ. Βαργιούλας, Α. Σλίτε, Ὀδύ. Τσίτα, Α. Ι. Παπάς, Α. Β. Βασιλείου, Ἰωάννα Θ. Μάρκα, Ε. Γ. Νικολάου, Π. Μή- λιος, Ἐλδα Βίτσημαν, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ν. Ι. Σωφάκης, Γ. Ι. Βασαλάκης, Ἐλένη Γ. Πιτσά- κη, Γ. Π. Ποταμιάνος, Ε. Ζ. Σίμος, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Γ. Κ. Χατζηλιάς. ΒΟΣΤΙΝΙΤΗΣ: Κ. Παπαγεωργίου. ΔΕΔΑΦΩΝ: Δ. Κ. Μανωλίδης. ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος. ΙΘΑΚΗΣ: Τ. Σ. Κουβαράς. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰάκ. Λεβήδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκιά, Δήμη- τρα Ν. Λευθεριάτου, Αἰκ. Α. Ἐξαρχοπούλου, Π. Α. Γρέν, Α. Γ. Δεσύλλας, Ἐλισάβετ Γ. Δε- σύλλα, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Χ. Ἀρσένης, Α. Α. Ζακυνθινός. ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Α. Φ. Μπουρνέλης, Χ. Π. Κοκκέβης. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἑλληνική Ταπανιή. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρκόκοστας, Σ. Γ. Ἡ- λιοῦ, Ε. Ι. Παπαδόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Τ. Ρηγάπουλος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀγγελοφίλος, Α. Μανιάνης, Α. Χ. Καραφύλλης, Ι. Κ. Καρανδινός, Α. Α. Καλο- γιάννης, Μαρία Κ. Πετσάλη, Ἐμ. Μ. Πετα- λῆς, Μ. Φωκᾶς, Γ. Σ. Τσαρῆς, Ι. Α. Καλαφάτας, Κ. Π. Μελαύχην, Δ. Γ. Μαρουνᾶς, Ε. Α. Κον- σταντίνου, Μαρία Ε. Χρυσουλάκη. ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάου. ΠΥΡΡΟΥ: Σ. Ι. Σταυροπούλου. ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Ι. Λαδούπουλος. ΣΥΡΟΥ: Α. Ν. Βλάχος, Ἀγγελική Σ. Σίδερη, Α. Θεοδόρου, Ε. Π. Ἀγγελίδης. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γ. Κ. Δελιγιάνης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ι. Σταματόπουλος. ΧΑΛΑΝΑΡΙΟΥ: Μενεξεδένιο Μπουκετάμ. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Χ. Δεμπίτης, Πλάτανος. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΕΛΕΝΗ Γ. ΠΙΤΣΑΚΗ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜΗ- ΤΡΑ Ν. ΔΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ ἐν Κερκύρα καὶ ΜΑ- ΡΙΑ Μ. ΠΕΤΣΑΛΗ ἐν Πειραιεὶ, αἱ ὅσαι ἐνε- γργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

- Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικὸς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω- τερικόν. Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ- ται: Ἀδελτος δρ. 3—Χρυσός δρ. 6. Λιὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδελτος 3,50, χρυσ. 6,50, Λιὰ τὸ ἔσωτερ. » 4.— » 7.— Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών: Ἀδελτος δρ. 7—Χρυσός δρ. 10. Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδελτος δρ. 8—Χρυσός δρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Ἐπιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐτησία δρ. 8.—	Ἐτησία φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνος » 4,50	Ἐξάμηνος » 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Τριμηνος » 2,50	Τριμηνος » 3,—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος	Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1916		Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια) Τὸ ἀεράκι αὐτὸ χαροποιεῖτε τὴν Κο- λέττα καὶ τῆς ἔκαμε ὄρεξι. Στὴ βεράν- τα, ὅπου ἦπε τὸ γάλα τῆς μὲ τὴν κυ- ρίαν Ἀλθαράδο, εἶπε μάλι- στα κ' ἔνα τραγουδάκι.

— Καλὴμέρα, μπαμπᾶ Βραζιλιανέ! ἐρώναξε ἡ μικρὴ... Μοῦ φαίνεται, ὅτι γυρίζετε ἔξω ἀπὸ τῆς πέντε τὸ πρωί! — Ἀπὸ τῆς τέσσερες, παιδί μου, διώρθωσεν ὁ κτηματίας μ' ἔνα δυνατό γέλιο, ποῦ ἐμαρτυροῦσε τὸν ὕγια κ' εὐχαριστήθη ἀνθρώπου. Καὶ λησμονῶν τοὺς κανόνας τῆς ἀ- νατροφῆς, ποῦ ἀπαγορεύει τὰ πολλὰ

κομπλιμέντα εἰς τὰ παιδιά, ἐπρόσθεσε: — Σήμερα εἶσαι ὠμμορρη σὰ νεράι- δα, Κολεττίτσα μου, καὶ ἂν ἐτολμοῦσα, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μὲ ξαναφιλή- σης. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ, γιατί ὅσο φρε- σκοῦρησμένους κι' ἂν εἶμαι, τὰ γένετα μου θὰ σὲ τσιμπήσουν. Ἡ μικρὴ Παριζιάννα εὐδόκησε νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Βραζιλιανοῦ μπαμπᾶ τῆς κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε σοδάρᾳ:

— Ὅχι, δὲν εἶμαι κα- θόλου ὠμμορρη... τὰ μαλλιά μου ἔχουν ἀνάγκη νάνεμι- σθοῦν καὶ νὰ κυματίσουν, γιατί εἶνε ξυλιασμένα σὰν ταμπουρλόζουλα. Τὰ λογάκια αὐτὰ τῆς Κο- λέττας, ἐράνησαν τόσο πα- ράξενα, τόσο ἀστὴρα στὸν Ἀλθαράδο, ὥστε γιὰ πολ- λὴν ὥρα τὰ γέλια τοῦ ἐ- τραντάζαν τὸ σπῆτι καὶ κα- τατρόμαζαν τὰ μικρὰ που- λιά, ποῦ κελαδοῦσαν προτή- τερα μετὰ στὰ μεγάλα χρυσᾶ κλουδιά τους. — Μή! μὴ γελᾶτε τόσο δυνατὰ, μπαμπᾶ Βραζιλιανέ! ἐρώναξε ἡ Κολέττα. Μοῦ παίρνετε τ' αὐτιά καὶ τὰ καίμενα τὰ κολίβρια κάνουν σὰν τρελλά. Καὶ βάνωντας τὸ χεράκι τῆς στὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ Ἀλθαράδου ἐπρόσθεσε μὲ τὸ χαριτωμένο μάγκικο ὤ- φος τῆς: — Κλειστέ το! Ὁ Βραζιλιανός ἐφίλησε τότε τὸ χεράκι ποῦ τοῦ ἐπέ- θαλε σιωπὴ καὶ καθίζων τὴν Κολέττα στὰ γόνατά του, τὴ ρώτησε: — Ἐέρεις τί θὰ σοῦ ἐ- πρότεινα, γιὰ νὰ περάσῃς ὥραια τὴν ἡμέρα σου; Μὲ περιφρονητικὸ μορρα-

«Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Κολέττα ἐκόλπασε...» (Σελ. 246 στ. α'.)

σμό, χωρίς κανένα ένθουσιασμό, ή μικρή αποκρίθηκε:

— Ξέρω, ξέρω... Καμμιά καινούργια εκδρομή στής φυτείες... Ούε! αρχίσα να βριέμαι τα σαλατικά σας!

— "Α, δεν είν' έτσι! υπέλαβεν ο Βραζιλιανός, χωρίς να δυσαρεστηθῆ από τὰ λόγια τῆς Κολέττας. Ο περιπατός σήμερα θά σέ διασκεδάση πολύ, μικρούλα μου, γιατί' είνε ἑορτή.

— Μπᾶ; τίνος ἁγίου;

— Κανενός. Δέν ἐννοῶ θρησκευτική ἑορτή. Ἀγροτικό πανηγύρι, νά. Εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ τρύγου... Θά μαζευθῆ πλήθος ἐκεῖ-πέρα. Περισσότεροι ἀπό χίλιοι ἄνθρωποι, φαντάσου!.. Δέν ἀξίζει τόν κόπο νά τοὺς ἰδοῦμε ;.. Ἐπειτα, θά πᾶμε καβάλλα καί θά φάμε ἐκεῖ ἔξω. Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἡ Κολέττα εὐδόκησε νά ἐπιδοκιμάσῃ αὐτό τὸ πρόγραμμα.

— Ναι, ναι, εἶπε' θά εἶνε ὅπωςδήποτε διασκεδαστικό.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλβαράδο, ἅμα εἶδε ὅτι τὸ σχεδίό του ἄρесе στήν ἀγαπημένη του θετή κόρη, ὑπῆρξε συγκινητική. Ἄρχισε νά τρέχῃ δεξιά καί ἀριστερά, ἐλαφρὸς καί γρήγορος μ' ὄλο του τὸν ὄγκο. Δέν ἄκουγες παρὰ τοὺς ὄζεις ἤχους τῆς ἀσημένιας του σφυρίτρας, ποῦ ἀναστάτωνε τοὺς μαύρους δούλους καί τοὺς ἔκανε νά τσακίζωνται νά φθάσουν ἀπ' ὅπου καί ἂν εὐρίσκοντο.

Τὸν ἕνα ἐπρόσταξε νά βάλῃ τὴν γυναικεία σέλλα, ἀπὸ κόκκινο βελούδο, στή ράχη τῆς Πακίτας, τοῦ ὠραίου κάτασπρου μουλαριοῦ, ποῦ εἶχε χάριση στήν Κολέττα' στὸν ἄλλο ἔδινε τὸν κατάλογο τῶν κρασιῶν καί τῶν κρῶν φαγητῶν, ποῦ ἔπρεπε νά πάρουν μαζύ τους γιὰ τὸ ἐξοχικό πρόγευμα.

Ἦστερ' ἀπὸ μισή ὥρα, ἡ Κολέττα ἐκάλπαιζε στὸ πλάϊ τοῦ Ἀλβαράδο, καβάλλα στήν ἄσπρη τῆς μούλα, μέσα στὰ ἠλιοπλημμυρισμένα χωράφια.

"Ἐνας ἀράπης, καβάλλα κι' αὐτός, ἐπῆγγαινε δίπλα τῆς καί κρατοῦσε ὄλο- ἕνα μιά ὀμπρέλλα ἀνοιχτή ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, γιὰ νὰ μὴ πάθῃ καμμιά ἠλίαισι ἡ μικρὴ Παριζιάνα.

Εἶνε ὠραίο θέαμα ἡ συγκομιδὴ τοῦ

μαζεύου ἀπὸ κάτω τοὺς κόκκους τοῦ καφέ ποῦ πέφτουν κατὰ λάθος. Ἐπειτα φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καί ρίχνουν αὐτοὺς τοὺς κόκκους 'ς ἕνα καλάθι.

Τὸ πρῶτο καλάθι ποῦ γεμίζεται ἔτσι ἀπὸ τὰ παιδιά, εἶνε, νά ποῦμε, τὸ πρῶ-

"Ἐστησαν ἕνα τραπέζι ποῦ ἔλυν. το." Σελ. 247, στ. 6')

καφέ σὲ μιά μεγάλη βραζιλιανὴ φαζέντα. Οἱ τρυγητές, ἄνδρες καί γυναῖκες., μὲ πολύχρωμα φορέματα, εἶνε σκορπισμένοι σὰν λουλούδια στοὺς ἀπέραντους ἐκείνους βαθυπράσινο ἀγρούς. Ἐχουν κρεμασμένα στὸ λαιμὸ μεγάλα κοφίνια ἢ καλάθια ἀπὸ μπαμποῦ. Κ' ἐνῶ ἐργάζονται, λέγουν τραγοῦδια μὲ σκοποὺς γλυκοῦς καί μελαγχολικοῦς.

Ἐνα χαριτωμένο κοπάδι ἀπὸ ἀραπάκια πέντε ὡς δώδεκα χρωνῶν, τοὺς παρακολουθεῖ κ' ἐνῶ οἱ μεγάλοι τρυγητές γεμίζουν τὰ καλάθια τους, αὐτοὶ

τόλειο, τὸ πριμαρόλι. Τὸ σκεπάζουν μὲ λουλούδια, —μὲ κάτι θαυμάσιες ὀρσιντζέες, ποῦ εἰς Παρίσι θά ἐκόστιζε πέντε φράγκα τὸ κομμάτι, —καί μὲ μεγάλη πομπή (*), μὲ γραφικὴ συνοδεία τρυγητῶν, φέρουν τὸ ἀνθοστόλιστο καλάθι εἰς τὸν Ἀλβαράδο. Ἄλλ' αὐτός, μὲ πατρικὸ νεῦμα, τοὺς δείχνει τὴν κόρη του.

Ἐτσι εἶπεν Κολέττα προσεφέρθη τὸ πριμαρόλι τοῦ καφέ. Ἡ μικρὴ Παριζιάνα τὸ δέχθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια βασιλισσας, ποῦ τῆς ὀφείλεται κάθε τιμὴ. Ἐπειτα, καθὼς τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ ὁ πατέρας τῆς, ἔκαμε μιά μεγαλοπρεπῆ χειρονομία καί ἀμέσως, 'ς ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔκτασι, ἐξακολούθησε ὁ τρυγητός.

Κάθε καλάθι ποῦ γεμίζεται, παρουσιάζεται εὐθὺς στὸν ἐπιστάτη, κι' αὐτός δίνει εἰς τὸν τρυγητὴ ἕνα κομμάτι μέταλλο, ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας του. Ἐπειτα ὅλα τὰ καλάθια ἀδειάζονται μέσα εἰς τὰ κάρρα. Εἶνε κάτι παράξενα κάρρα, ποῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα τεράστιο κοφίνι ἐπάνω σὲ δύο τροχοῦς, γεμάτους, (δηλαδὴ χωρὶς ἀκτίνες), καί ἀπὸ ἕνα ξύλινο, ἀξεστο ζυγὸ, ὅπου εἶνε ζευγμένα ἡμέρα βώδια μὲ πελώρια κέρατα. Ἡ παράξενη μουσικὴ, ἡ ποιητικῶς ἀγρία, ποῦ ἀκούει κανένας τὸ δεῖλι εἰς τῆς φαζέντες τῆς Βραζιλίας,

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 238.

"Καί ἡ Κολέττα ἔμεινε μόνη κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δένδρων."

πρόερχεται ἀπὸ τὰρχαῖα αὐτὰ ἄρματα μὲ τὰ βώδια, ποῦ κουβαλοῦν τὴ συγκομιδὴ εἰς τὴν ἀποθήκη.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς μικροῦ λόφου, ἡ Κολέττα ἔδλεπε τὴν ἀπέραντη πεδιάδα, ὅπου ἐγίνετο ὁ τρύγος, κ' ἔλεγε εἰ: «Ἄξιζε τὸν κόπο».

Ὁ Ἀλβαράδο, ὄλος χαρὰ καί περηφάνεια, ἐξηγοῦσε εἰς τὴν θετὴν κόρη κάθε λεπτομέρεια τῆς ἐργασίας, ποῦ δὲν μποροῦσε νά ἐννοήσῃ μόνη τῆς. Καί τῆς ἐπαινοῦσε πολὺ τοὺς μαύρους ἐκείνους ἐργάτες, ποῦ ἦταν ἡμεροί, εὐπειθεῖς, φιλόπονοι καί πιστοί.

Ἐτσι ἦλθε τὸ μεσημέρι.

Θά ἔτρωγαν στὸ μέρος ὅπου βρέθηκαν, κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴν σκιά κατὶ δένδρων ὑψηλῶν.

Ἐταμάτησαν καί τρεῖς τέσσεροι δούλοι ἔτρεξαν εὐθὺς νά βοηθήσουν τὴν Κολέττα νά πεζεύσῃ.

Ἡ μικρὴ Χρυσομαλλοῦσα, ὅπως τὴν ἔλεγον εἰς τῆς φαζέντα, ἐλατρώετο ἀπ' ὄλους. Ἐπρεπε λοιπὸν νά ἐδλέπατε μὲ τί προθυμία τὴν κατέβασαν ἀπὸ τὴ μούλα τῆς, ἐνῶ ἄλλοι ἄπλωναν μιά ψάθα, στὸ μέρος ποῦ θά πατοῦσαν τὰ ποδαράκια τῆς.

Σὲ λίγο ἔφθασαν δύο κάρρα, ὅπου οἱ ὑπῆρξαι τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν φορτώσῃ τὰ

φαγητά. Ἐττησαν ἀμέσως ἕνα τραπέζι, ποῦ ἔλυνετο, καί τὸ ἐσκέπασαν μ' ἕνα κάτασπρο τραπεζομάντηλο. Παρακάτω, στὸ χείμαρρο ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ βουναλάκι, ἔβλαλαν τῆς σαμπάνιες νά κρῶσουν, κ' ἕνας μάγειρος ἔστησε μιά κουζινίτσα μὲ πετρέλαιο, γιὰ τὰ φαγητὰ ποῦ ἔπρεπε νά ζετταθοῦν καί γιὰ τοὺς καφέδες.

Ὁ Ἀλβαράδο, βλέπετε, τὰ ἤθελε ὅλα στήν ἐντέλεια. Ἡ Κολέττα ὁμως, γύρω στὸ κομψὸ καί πλούσιο ἐκεῖνο τραπέζι, ποῦ ἦταν στολισμένο ἀκόμη καί μὲ λουλούδια, —σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν τόσες χιλιάδες ὀλόγυρα, —θὰ ἤθελε νά ἔδλεπε τὰ γνωστὰ καί ἀγαπημένα τῆς πρόσωπα, τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὴ Ρετζίνα, τὴ Ρικέττα, τὴ Λουίζα καί προπάντων τὸν Ἐρρίκο.

Ποῦ νά εὐρίσκετο αὐτὴ τὴν ὥρα, — ἐσυλλογιζέτο — ὁ μικρὸς ἠθοποιός;

Ἄλλὰ ἡ πείνα τὴν ἔκαμε νάσφιση κατὰ μέρος τῆς λυπηρῆς σκέψεως κ' ἐκάθησε στὸ τραπέζι, ἀντίκρου εἰς τὸν Ἀλβαράδο, ποῦ ἦταν φαιδρότατος κ' εἶχε κι' αὐτός μιά πείνα διαβολομένη.

Ἄρχισαν λοιπὸν νά τρώγουν καί νά πίνουν.

Γιὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ μεγαλοκτηματίας εἶχε προτομασῃ καί μίαν ἄλλη ἐκπληξί. Στὰ ἐπιδόρπια, ἐσφύριξε

κι' ἀμέσως καμμιά πενηνταριά μαῦροι, ἄνδρες καί γυναῖκες, βγήκαν πτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐποχωρήσαν καί ἄρχισαν νά χορεύουν, ὀλέγυρα στὸ τραπέζι, ἕνα μαζὶ ἕ, ποῦ ἐτελειώσε μὲ οὔρα, μὲ ζήτω καί μὲ πεταχτὰ φιλιὰ στήν καταγοητευμένη Κολέττα.

Ἦστερα παρουσιάσθηκε ἕνας ἐπιστάτης, ἕνας ὠραίος ἴεος, γνήσιος βραζιλιανὸς τύπος, μὲ μεγάλα βελουδωτὰ μάτια, κόκκινα σαρκώδη χεῖλη καί ἀφθονα σγουρὰ μαλλιά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ

Ἀφιερωμένον εἰς ἕνα μικρὸν Πρῶσκοπον

Ἐοῦ 'σαι ἡ ἐλπίδα τοῦ ἔθνους μας, τὸ ἀγγὸ, καθάριο τοῦ αἵμα' εἶσαι λουλούδι ὀρθάνοικτο μὲς 'στοῦ ἡλίου τὰ φιλιὰ' εἶσαι μιάς γῆς τρισέβδοξής κι' ἀθάνατης τὸ θρόμμα' εἶσαι μὴς νέας ἀνοξέως ἡ πρώτη ἀμυγδαλιά...

Ρίχνει σ' ἐσὲ ἡ Πατρίδα μας τὸ δλόθερμό της βλέμμα' γιὰ σένα ὀρθάνοικτη κρατεῖ μιά ἀπέραντη ἀγκαλιά, ὅταν τῆς δώσης τὸ χασοῦ κι' ἀτίμητό της στέμμα, στεφανομένος νικητής μὲ δάφνες καί μ' ἑλιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 159ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε τὴν Προκήρυξιν, εἰς τὴν σελ. 151.)

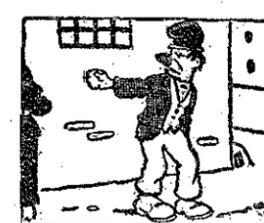
1

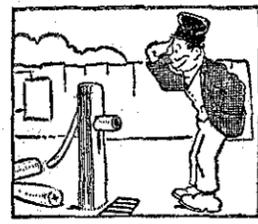
2

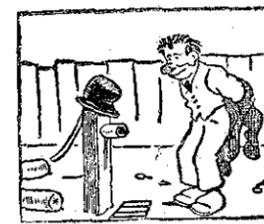
3

4

5

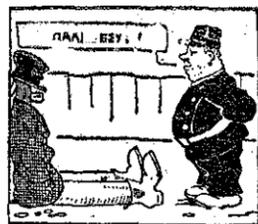
6

7

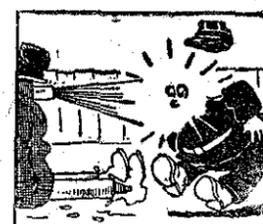
8

9

10

11

12

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΛΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ἐσιώπησεν ὀλίγον σκεπτικῶς καί, κινῶν τὸ κεφάλι του, ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνας εὐγενῆς ἄνθρωπος, παιδί μου, ἀμ' ἀκούη τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου, θεωρεῖ καθήκον του νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ δυὸ καλά λόγια. Τί γάνει; Κι' ἄλλα τόσα νᾶλεγε, τὸ ἴδιον θὰ ἦταν.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, μπαμπᾶ! ἀντεῖπεν ὁ μικρὸς. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ πλοῦσιος κύριος συνεκινήθη ἀπὸ τὴ δυστυχία μας καὶ σκέπτεται νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ.

— Ὅχι δά! εἶνε πολὺ μακρὰ τὴν τῶρα καὶ βέβαια ποῦ δὲν σκέπτεται πιά ἐμᾶς!

— Ποῖός ξέρεσι!.. ἐψιθύρισεν ὁ Τῶνης.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἐλικσιδεῖς μονοπάτι, τὸ ὁποῖον κατήρχετο πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὁ μπάριμα Ρασκασῶς καὶ ὁ υἱὸς του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ὁ δῶν ἤλιος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξιδανίκευε μ' ἓν ὠραῖον χρυσορόδιον φῶς.

— Γιατί ἀργήσατε τόσο; ἐρώναξεν ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, μόλις εἶδε εἰσερχομένους τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν υἱὸν της. Ἄρχισα νάνη-συχῶ...

Ἄλλ' ὁ Τῶνης δὲν τὴν ἄρτισε νὰ τελειώσῃ. Ρίπτων καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια εἰς τὸ κρεβάτι τὰ ὄνθη ποῦ ἐκρατοῦσε, τῆς εἶπε:

— Ἰδές, ιδέες, μαμμά, τί ὠραίες μιμῶνες ποῦ σοῦ ἔφερα!.. Μύρισέ τις νὰ ἰδῆς πῶς εὐωδιάζουν!..

— Ἀλήθεια! ἔκαμεν ἡ ἄρρωστη, πλησιάζουσα εἰς τὸ ὄχρον καὶ ἀδυνατισμένον πρόσωπόν της τὰ δροσερὰ ἄνθη. Ἄχ, τί ὠραία! τὰ μυρίζω καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι κε' - κάτω, στὸ δάσος...

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη, μαμμά, ποῦ σοῦ τᾶφερα;

— Πολύ, Τῶνη μου, πολύ. Ἐλα δῶ νὰ σὲ μιλήσω... Εὐχαριστῶ, παιδί μου!..

«Θέλεις, μπαμπᾶ, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν σπιτονοικοκύρη;...» (Σελ. 249, στ. α'.)

Ὁ Τῶνης ἐρρίθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ, ὅπως ὅταν ἦτον μικρὸς καὶ τὸν ἐνανούριζεν, ὀλοκλήρους ὥρας, φάλλουσα σιγά, μὲ τὴν γλυκεῖαν της φωνήν, κανὲν ὠραῖον τραγοῦδι τῆς πατρίδος της.

Ναί, ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἦσαν τέσον εὐτυχισμένοι! Ἐνῶ τῶρα:..

Κ' ἐξάρνα, ὁ Τῶνης, καθὼς τὸν ἀγκάλιαζεν ἡ μητέρα του, ἠσθάνθη ἓνα θερμὸν δάκρυ νὰ πίπτῃ εἰς τὸ χέρι του.

Ἐσηκώθη τότε κ' ἐρώναξε ζωηρά:

— Ὅχι, ὄχι, μαμμά!.. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς! Ἄπεναντίας, ἀπόψε πρέπει νὰ-σαι πολὺ, πολὺ χαρούμενη, νὰ γελάς καὶ νὰ τραγοῦδάς!

Καὶ πρὶν προσθάσῃ ὁ πατέρας του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ μικρὸς διηγῆθη ὄλην τὴν σκηνὴν ποῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου κ' ἐπανέλαβεν ὅλα τὰ παράξενα λόγια ποῦ τοὺς εἶχεν εἰπῆ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος.

— Θὰ ἰδῆς, μαμμά, θὰ ἰδῆς! εἶπεν εἰς τὸ τέλος. Ἡ εὐτυχία θὰ μῆ πάλι ἐστὸ σπιτί μας. Αὐτὸς ὁ κύριος θὰ μᾶς τὴν φέρῃ. Τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι βέβαιος!

— Μακάρι, παιδί μου! ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ, ταῦτί! ἐψιθύρισεν ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρῶ.

Κ' ἐμύρισε πάλιν μὲ ἠδονὴν τὰ ὠραῖα ἄνθη μὲ τοὺς χρυσοὺς σπόρους, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα διεχύνετο εἰς ὅλον τὸ σπιτάκι καὶ τὸ ἐβαλσάμωνε.

Ὡς διὰ νὰ δικαιωθῆ ὁ Τῶνης, ἐφαίνετο τῶνόντι, ὅτι ὀλίγη χάρα κ' εὐτυχία εἰσερχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν οἰκίσκον μαζί μὲ τὰς τελευταίας ἀκτίνιας τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἔδυνε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν θάλασσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ἡ μυστηριώδης θαλαμηγός

Ὁ Τῶνης, τοῦ ἰοίου ἡ παιδικὴ φαντασία δὲν ἠσύχαζε ποτέ, ἐσηκώνετο ἔκτοτε κάθε πρωὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάτι ἐπτακτον θὰ τοὺς συνέβαινεν ἐπι-

«Δὲν εἶν' ἔτσι, μπαμπᾶ! ἀντεῖπεν ὁ μικρὸς.» (Σελ. 248, στ. α'.)

τέλους. Τί ἀκριβῶς, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ, τὸ προσηθάνετο ὅμως καλῶς. Ἄλλ' ἐπέρασε μιὰ ὀλόκληρος ἑβδομάς, χωρὶς, δυστυχῶς, νὰ παρουσιασθῆ τί-ποτε.

Ὡρισμένως ὁ μπάριμα-Ρασκασῶς εἶχε δίκην.

— Βλέπεις, παιδί μου, ἔλεγεν εἰς τὸν υἱὸν του, ὅτι ἐγὼ ξέρω τὸν κόσμον καλλίτερα; Ὅσα μᾶς εἶπε ἐκεῖνος ὁ κύριος, ἦταν μόνο λόγια. Ἐπειτα, γιατί τάχα θὰ τὸν ἐνοιόαζε τόσο γιὰ μᾶς; Ὅστε τὸν ξέρομε, οὔτε μᾶς ξέρει. Ἐτσι, μὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ μᾶς εἶδε, θὰ μᾶς ἔπαιρνε ἀπὸ συμπάθεια γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ καλῆς;.. Νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι οὔτε μᾶς ξαναθυμῆθηκε.

— Ἀρχίζω κ' ἐγὼ νὰ τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη στενάζων ὁ Τῶνης.

Καὶ ἡ δυστυχία ἐξηκολούθει, ὀλονεν μεγαλητέρα... Ὁ πτωχὸς ψαρῶς ποῦ ἔγεινε κηπουρὸς, δὲν εὗρισκε πλέον ἀρκετὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ διατηρῆ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ ἄρρωστη γυναῖκα του, ἀντὶ νὰ γίνετα καλλίτερα, ἔχειρ-τέρευεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἄλλ' ἡ σκληρότης τοῦ σπιτονοικοκύρη ἦτο τὸ κορύφωμα τῆς δυστυχίας.

— Τῶνη μου, δυστυχισμένο μου παιδί, εἶπε μιὰν ἡμέραν ὁ Ρασκασῶς πᾶσι πιά, δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα!.. Τὸ θαῦμα ποῦ περιμένναμε, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ πληρώσωμε τὰ καθυστερούμενα νοῖζια, δὲν ἐγείνε. Καὶ αὔριο θὰ μᾶς πετάξουν ἀπὸ τὸ σπιτί. Τί θὰ γίνωμε, ἄμα βρεθῶμε ἐστὸ δρόμο, καὶ μὲ τὴν κακομοίρα

τὴ μητέρα σου ἄρρωτη; Φοβεροί!..

— Ἄ, τί μεγάλη ἀδικία ποῦ μᾶς κάνουν! ἐρώναξε ὁ μικρὸς, ἀπελπισμέ-νος. Δὲν μᾶς ἄξιζε νὰ εἴμαστε τόσο δυστυχεῖς! εἶνε ἀδικο! ἀδικο!

Καί, μὴ συγκαρτῶν πλέον τὴ Ὀλψίν του, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἐπειτα, ἀσοῦ ἔκλαυσε πολὺ, ἤρε-μώτερος, ἀγκάλιασε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλεις, μπαμπᾶ, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν σπιτονοικοκύρη, νὰ τὸν παρακαλέσω κ' ἐγὼ νὰ μᾶς δώσῃ ἄλλη μιὰ προθεσ-μία; Ἄν δὲν ἄκουσε σένα, ἐμένα μπο-ρεῖ νὰ μάκούσῃ. Ἐ, τί λές, μπαμπᾶ; Κάνουμε καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ δο-κιμὴ;

— Περιττό! ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασῶς. Θὰ χάσῃς τὸν κόπο σου. εἶνε κακὸς, σκληρόκαρδος ἄνθρωπος, καὶ θὰ σὲ διώξῃ μὲ θρυσίες. Περιττό νὰ ἐξευτελι-σθῆς. Ὅ,τι κάμῃ πιά ὁ Θεός.

Καὶ λέγων αὐτὸ, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐφίλησε τὸν υἱὸν του μὲ δά-κρυα.

Ἡ συγχληντικὴ αὐτὴ σκηνὴ διεδρα-ματίζετο ἀπέξω ὅπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ ψαρῶ, τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, ὅταν ἡ σκοτία ποῦ ἀρχίζει νὰ περιβάλλῃ ὅλα τὰ πράγματα μὲ μυστήριον, προξενεῖ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μελαγχολίαν καὶ λύπην.

Ἄλλὰ βαθύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἠσθάνοντο τὴν λύπην αὐτὴν ἀπίψοι ὁ Ρασκασῶς καὶ ὁ υἱὸς του... Ἐτελείωνεν ἀκόμη μιὰ ἡμέρα, χωρὶς νὰ τοὺς φέρῃ καμ-μίαν χαρὰν. Καὶ μὲ ἀνέκφραστον ἀγω-νίαν, ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς οἰκίας των, ποῦ αὔριον ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἰδικὴ των, ἐκύτταζαν πέρα τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κωνὰ κύματα τῆς Με-σογείου, ὅπου ὁ ἤλιος εἶχε δύσει εἰς μιὰν μεγαλοπρεπῆ ἀποθέωσιν συννέφων χρυ-σῶν.

Καὶ ὅμως ἦτο χειμὼν. Ἰανουάριος. Ἄλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰανουαρίου, εἰς τὴν Κωνσταντῆν Ἀκτὴν, εἶνε γλυκύτεραι ἀπὸ τὰς ἑαρινὰς καὶ τὰς θερινὰς ἀκόμη ἄλλων χωρῶν.

Ὁ Τῶνης καὶ ὁ πατέρας του, ἐμει-ναν ὀλίγας στιγμὰς ἄρωνοι, βυθισμέ-νοι εἰς τὸ ὠραῖον θέαμα ποῦ εἶχαν ἐμ-πρὸς των. Καὶ πρῶτος ἔβλεπε τὴν σιω-πὴν ὁ μικρὸς, βλέπων ἓνα πλοῖον, ποῦ ἐπερνοῦτε μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἔβλεπε ἐπίσω του ἑλαφρὸν σύννεφον καπνοῦ.

— Κύτταξε, μπαμπᾶ, ἐρώναξε. Δὲν εἶνε γι' αὐτό;

Ὁ πατὴρ δὲν ἔχεν ἀνάγκην νὰ κυ-τάξῃ δύο φορές, διὰ νὰ ἐννοήσῃ εἰς ποίαν κατηγορίαν ἀνήκεν ἓνα πλοῖον, ἔστω καὶ ἂν ἐπερνοῦσεν, ὅπως αὐτὸ, εἰς πολ-λῶν μιλλίων ἀπόστασιν. (Ἐπειτα συνέχισα) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΕΙΨΥΔΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ τὸ βρά-δυ, περνώντας τὴν ἔδον Εἰριπίδου γιὰ νὰ πάω στὸ θέατρο, —ὥστε ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐπάνω-κάτω δέκα, —εἶδα ἓνα χα-ριτωμένο θέαμα, ποῦ δύσκολα θὰ τὸ ξε-χάσω. Πέντε παιδάκια, ἀπὸ ἔντεκα ὡς ἐπτὰ χρονῶν, τὰ τρία ἀγόρια καὶ τὰ δύο κορίτσια, κουβαλοῦσαν νερό. Ἀλλὰ μὲ πολὺ περίεργον καὶ... πρακτικὸν τρόπο. Εἶχαν τέσσερα ἀγγεῖα, δύο κουβάδες καὶ δύο στάμνες. Κάθε παιδάκι, ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα του χέρι, τὸ ἓνα χέρι μιᾶς στάμ-νας, (ἢ τὴν μιὰ μπάριμα ἐνὸς κουβά) καὶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὸ ἄλλο χέρι μιᾶς ἄλλης. Μόνο τὰ δυὸ ἀκριανά, ποῦ ἦταν τὰ μικρότερα, εἶχαν ἀπὸ ἓνα χέρι ἐλευ-θερο. Ἐτσι, ἀγγεῖα καὶ παιδιὰ, ἐσχημάτι-ζαν μιὰν ἀλυσίδα—ἓνα παιδί, μιὰ στάμνα, ἄλλο παιδί, ἓνας κουβάς, καὶ πᾶσι λέ-οντας, —μιὰν ἀλυσίδα ἀπλωμένη ἔς ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου, ποῦ ἔτρεχε γρή-γορα-γρήγορα, καὶ γέλια καὶ μὲ φωνές, καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ λύνονταν, γιὰ νὰ ξασπταίνουσι οἱ ζωντανοὶ της κρῖκοι. Μὰ ἦταν τόσο χαριτωμένο τὸ θέαμα, καθαυτὸ γιὰ ζωγραφίαν, ποῦ λυ-πήθηκα ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ δρόμος ἦ-ταν σχεδὸν ἔρημος καὶ πολὺ λίγοι ἄν-θρωποι μπόρεσαν νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Ἄλλως τε ἔς ἄλλη ὥρα, νωρίτερα, ἔταν ὁ δρόμος μας ἔχῃ κόσμον, ἀμάξια, κάρρα, τὸ παράξενο αὐτὸ νεροκουβάλημα δὲν θάταν καὶ τόσο εὐκόλο. Τὰ παιδά-κια ἐπαφελούντο ἴσα-ἴσα ἀπὸ τὴν ἐρη-μίαν γιὰ νὰ πλώσουν τὴν ἀλυσίδα τους καὶ νὰ τὴν προχωροῦν ἀνενόχλητα καὶ ἀδιάσπαστα.

Μιὰ στιγμὴ ποῦ εἶχαν σταματήσῃ, τὰ ἐπλησίασα καὶ τὰ ρώτησα.

— Ἀδέλφια εἶστε;

— Μάλιστα! μοῦ ἀποκρίθηκε τὸ με-γαλειότερον κοριτσάκι.

— Καὶ εἶσθε κι' ἄλλα, ἢ μόνο σεῖς τὰ πέντε;

— Ὅχι, εἴμαστε ἐπτὰ. Μὰ τὰ δύο μικρότερα ἐμείναν ἐστὸ σπιτί μὲ τὴ μη-τέρα.

— Καὶ δὲν ἐκλαιγαν νᾶρθουν μαζί; σας;

— Ὅχι. Ἡ Παναγοῦλα μας εἶνε μαρὸ, κι' ὁ Κούλης μας δὲν κλαίει γιὰτι κοιμάται.

— Ἐ, σὰν κοιμάται κανεὶς, δὲν γυ-ρεῖ οὔτε ψωμί... Καὶ ποῦ γεμίσατε τῆς στάμνες σας;

— Ἐκεῖ ποῦ γεμίσαμε καὶ τοὺς κου-βάδες.

— Δηλαδή; —Νὰ ἐκεῖ-πέρα, ποῦ ποτίζουν τὰ-λογά.

— Μὰ πίνεταὶ αὐτὸ τὸ νερό; Δὲν εἶνε γλυφός;

— Σάματις ἔχουμε κι' ἄλλο; Ἡ βρούσι τοῦ σπιτιοῦ δὲν τρέχει πιά...

— Θὰ κάνετε κι' ἄλλο δρόμο ἀπόψε;

— Ἄλλον ἓνα.

— Τρέζτε λοιπὸν, γιὰτι εἶνε ἀργά.

— Μάριε! ἐρώναξε τότε τὸ κοριτσάκι. Κουνήσου! εἶνε ἀργά!

Ἄλλὰ ὁ Μάριος, τὸ μικρότερον ἀγο-ράκι, ἦταν ἀκίμη κουρασμένος καὶ δὲν ἐννοῦσε νὰ πιάσῃ στάμνα.

— Σταθῆτε ντε! ἔλεγε δὲν μᾶς κυ-νηγᾶνε.

Τᾶφισα λοιπὸν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀκό-μη, ἀλλ' ἄμα ἔκαμα λίγα βήματα, ἐ-στρεψα καὶ εἶδα τὴν ἀλυσίδα, σχηματι-σμένη πόλι, νὰ τρέχῃ μὲ γέλια καὶ μὲ φωνές...

Ἦταν μιὰ εικόνα τῆς ληψυδρίας ποῦ μαστίζει τὴν πόλι μας αὐτὸ τὸ καλο-καίρι. Ἡ βρούσε τῶν σπιτιῶν δὲν τρέ-χουν πολὺ συχνά κι' οἱ διψασμένοι ἄν-θρωποι κουβαλοῦν νερό ἀπ' ὅπου βρί-σκουν. Ἐτσι κ' ἡ φτωγὴ ἐκείνη μητέρα εἶχε στείλῃ τὴ νύχτα τὰ παιδιὰ της νὰ πάρουν νερό ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ποτίζουν τὰλογά...

Κοτίζα πρωτεύουσα νὰ μὴν ἔχῃ ἄφθονο νερό. Τί ἔλλειψις! Ἄλλὰ ἠσυχᾶστε. Δὲν θὰ τὴν διπορθώσετε τῶρα σεῖς. Ὁ σκο-πός μου ἦταν ἀπλῶς νὰ σᾶς δείξω μιὰ ὠραία παιδικὴ εικόνα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδέ Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.]

α') Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

ΡΙ	Ε	ΕΠ	ΣΙ
ΠΑ	ΒΡΕ	ΡΟΥ	ΟΙ
ΔΙ	ΠΗ	ΝΗ	ΣΤΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-ται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Γαλλίας.

β') Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσοπόου τοῦ Στόλου

Mon premier est une note de mu- [sique]; Mon second est le contraire du jour; Quant sonne mon entier, vous dor- [mez];

γ') Ρύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α.) Ἐπαμεινώνδας, Θερασόβουλος, Ἀγησίλαος, Κίμων.—β.) ΜΑΪΟΣ (Μάρτιος, Αὔγουστος, Ἰούνιος, Ὀκτώ-βριος, Σεπτέμβριος).—γ.) Selon la course, la bouche.

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ
(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 242.)

Δώρα.—Τι τρέχει, Σταμάτα; Πήγες;..
Σταμάτα.—Αχ, κυρία Δώρα... δυστύχημα!.. Η κυρία Πόπη... έχασε το βραχιόλι της και το σπίτι εινε άνω-κάτω.
Τά κορίτσια.—Ω, μά λά!.. (Κυττάζουν τη Φαίδρα, που ξ' ενσταίτου κρύνει πίσω το χέρι της.)
Δώρα.—Τί; πού βραχιόλι; το κοραλλέλιο;
Σταμάτα.—Όχι, ένα άλλο... με ρολόι... που της τώστελε από την Αγγλία ή θεία της... Η Μαργαρώ μ' επε πώς ελε μεγάλη αξία... Όλο διαμάντι και μαργαριτάρι!
Δώρα.—Και πού τώχασε;
Σταμάτα.—Στό δρόμο. Πήγε, λέει, με τη μαμά της; στις τρεές, να ιδή την ξαδέλφη της; στην οδόν Ακαδημίας.
Τά κορίτσια.—Χι! χι!.. (Κυττάζουν τη Φαίδρα.)
Δώρα.—Λοιπόν;..
Σταμάτα.—Λοιπόν, σά βγήκε, τώχε το βραχιόλι της. Σά γύρισε, δέν τώχε πιά. Φαίνεται πώς της ξεθλιμώθηκε και της έπεσε στό δρόμο. Πά, πού, τί έγενε τότε! Άναστάσαν την Άδηνα με τήν τηλέφωνο, είδοποίησαν την Αστυνομία, έστειλαν να ψάξουν 'ς όλο το δρόμο; αλλά ως την ώρα τίποτα!..
Δώρα.—Και ή Πόπη;
Σταμάτα.—Κλαίει άπορηγόρητα. Δέ θέλει τή ζωή της. Γιατί το βραχιόλι αυτό, μού ελε η Μαργαρώ, πάμπολυε περισσότερο άπ' όλα της τά σκολίδια.
Φαίδρα, σκληρά.—Άς τό πρόσεχε!
Δώρα.—Και δέν θάρθη;
Σταμάτα.—Ξέρω κ' εγώ;.. Άργότερα, μού ελε η Μαργαρώ, άν της περίση...
Φαίδρα, σκληρά.—Ω, θά της περάση!.. Έχει τόσα άλλα, γιά να ποιηροηθή!..
Δώρα.—Καλά. Πήγαινε τώρα, Σταμάτα, να έτοιμάσης; τό τσάι. Και άμα γίνη, μιάς φωνάξεις στην τραπεζαρία.
Σταμάτα.—Πολύ καλά, (Φεύγει.)
[Τά κορίτσια μόνον λγες στιγμές άφωνα. Η Φαίδρα εινε κατανενοωμένη.]
Έρασμία.—Λοιπόν; Τί λέει τώρα ή άγαπητή Φαίδρα; Έπιμένει άκόμη, ότι το βραχιόλι αυτό της τό χάρισε ή Τύχη;
Φαίδρα.—Μά... δέν υπάξει άμφιβολία πώς εινε το βραχιόλι που έχασε ή Πόπη.
Έρασμία.—Έ και;.. Τί περιμένεις;.. Δέν της τό στέλνεις;
Φαίδρα.—Μά... θά τό σκεφθώ!
Έρασμία, με μομφή.—Άκόμη; Βρίσκες στό δρόμο ένα ξένο πράμμα, βρίσκεις και τό νοικοκύρη... και λές άκόμη «θά τό σκεφθώ»;.. Φαίδρα!;..
Φαίδρα.—Μά και βέβαια θά τό σκεφθώ... Ένα κορίτσι, που ό πατέρας του έχει τρία εκατομμύρια, ένθ ό δικός μου δέν έχει παρά ένα μισθό...
Έρασμία.—Ά, αυτό δέν έχει καμμιά σχέση. Και δέκα εκατομμύρια να είχε ό πατέρας της, εινε τό ίδιο, τή στιγμή που τό κορίτσι κλαίει, γιατί άγαπούσε αυτό τό πράγμα—δέν άκουσες;—περισσότερο άπ' όλα όσα έχει... Φαίδρα, δέν μπορείς να κρατήσης; τό ξένο πράγμα! θά έκανε, μιά κακή πράξη. Και θάκανε συνένοχος και της φίλες σου, που βέβαια δέν τό έννοούν.
Φαίδρα, με φόβο, σ'ά κορίτσια.—Άλήθεια; θά με μαρτυρούσατε σεις;
[Τά κορίτσια σοπαινουν και κνττάζονται σ'αυτά.]

Φαίδρα.—Μά μιλήστε λοιπόν!.. Θέλετε και σεις να τό δώσω πίσω;.. Τό βρίσκετε δίκιο;..
Δώρα, αλλάζουσα βλέματα με της άλλες.—Μά ξέρω κ' εγώ;.. Τό πράγμα, Φαίδρα μου, εινε τώρα σοβαρό...
Φαίδρα, πέφτει σ'ά μαρούλια, με κλάματα.—Ά τί δυστυχήμένη! τί είναι! τί δυστυχήμένη!.. (Στεπάζει το πρόσωπό της με τά χέρια και κλαίει.) Όπου φτωχός κ' ή μοιρά του!.. Κοίμα στη χαρά μου!.. Ένα πράγμα βρήκα κ' εγώ μιά φορά, στη ζωή μου, και πρέπει να τό δώσω πίσω... Η Τύχη, όχι μόνο δέν μου δίνει τίποτα, αλλά με κοροϊδεύει κήλα!.. Κοίμα στη χαρά μου!.. (Με άποφασί.) Νά, πά' τε το! (Βγάξει το βραχιόλι.) Δότε το της Σταμάτας να τό πωρή άπάνω. Δέν τό θέλω! δέν εινε δικό μου!.. Κι' ούτε μού ταιριάζει... Άς τό κρατήη αυτή που έχει τό πολλά. (Άφίνει το βραχιόλι στο τραπέζι, αλλά καμιά δέν τολμά να τό πάρη.) Κ' εγώ δέν ξέρω πώς μού πέρασε από τό νού, ότι μπορούσα να κρατήσω τό ξένο πράγμα...
Δώρα, σιγά.—Την καίμενη!..
Μαρίνα, σιγά.—Πώς τή λυπούμε;!
Μαρίνα, σιγά.—Καλλίτερα να μη τώβρσκει!..
Φαίδρα.—Τί ψιθυρίζετε και;.. Δέν τό παίρνετε; Δώρα, φώναζε τή Σταμάτα, να της τό πάη και να μ'ήν κλαίη!.. Δέν τό θέλω!..
[Άνοίγει άζωνα ή πόρτα του βάθους και παρουσιάζεται ή Πόπη. Εινε ονγηνημένη και στέκεται άφωνα.]
Τά κορίτσια.—Ά ή Πόπη!.. (Στιγμές άμνηστίας.)
Δώρα, με χαρά, άσπάξει από τό τραπέζι το βραχιόλι και τρέχει στην Πόπη.—Πόπη! το βραχιόλι σου! Νά το! Τό βρήκε ή Φαίδρα στό δρόμο και μούβς έμαθε από τή Σταμάτα...
Πόπη, άποκορδύει με νεύμα το βραχιόλι και τή διακόπτει.—Περιτύ... τό ξέρω... τάκουσα όλα... Με συγκωρείτε που στάθηκε πίσω από την πόρτα, αλλά... καθώς έκανα να μπώ, —μύλις εινε κατέβη από τή σκαλίτσα.—άκουσα τόνομα μου και, χωρίς να θέλω, καρφώθηκα... Παρακαλώ τή Φαίδρα να κρατήση αυτό τό βραχιόλι! Άφού τό βρήκε στό δρόμο, εινε της τύχης της. Κι' άφού χάρισε τόσο γιά τό εύρημά της, δέν μού κάνει καρδιά να της τό στερηθώ. Έγώ έχω κ' άλλα, αλήθεια!
Δώρα.—Μπαράβο, Πόπη!.. Είσαι έξοχη!.. (Την άγκαλιάζει και τή φιλεί.)
Τά κορίτσια.—Μπαράβο, Πόπη!.. Ωραία!.. θαναύσια!.. (Τή χειροκροτούν με χαρά.)
Δώρα, γυρίζει άμέσως στη Φαίδρα και θέλει να της φορέση το βραχιόλι.—Πάρ' το! τώρα ναι... τώρα εινε δικό σου!..
Φαίδρα, με άξιοπρέπεια.—Όχι, όχι, εύχαριστώ!.. Δέν τό θέλω... Όλ τό δέχομαι εύχαριστός!.. την Τύχη, σάν εύρημα, όχι όμως κ' από την Πόπη, σάν έλεημοσύνη.
Πόπη, όρμη, παίρνει από τά χέρια της Δώρας το βραχιόλι και τό προτείνει στη Φαίδρα.—Ά, μη τό λές αυτό, άγαπητή μου Φαίδρα! Δέν σου κάνω έλεημοσύνη! σου κάνω ένα δώρο, που μπορείς να τό δεχθής από μιά φίλη σου. Σέ παρακαλώ πολύ, πολύ... πά' το! (Της τό φορεί.) Άν δέν μού κάμης τή χαρά, θά λυπηθώ πολύ περισσότερο, παρά όσο λυπηθήκα όταν τό έχασα!
Φαίδρα, χωρίς να νταντιστεί πιά.—Άφού είν' έτσι...
Πόπη.—Ά, σ' εύχαριστώ! Είσαι καλή! (Φιλούνται θερμά.)
Τά κορίτσια, χοροπηδούν από τή χαρά.

τους, χειροκροτούν, φωνάζουν.—Ωραία! ωραία!.. Έύη!
Μαρίνα.—Έτσι έπρεπε να τελειώση.
Έρασμία, δυνατά.—Ήσυχία! Μία στιγμή! (Τά κορίτσια σοπαινουν. Στη Φαίδρα.—Τώρα μάλιστα! Να που ήλθε ή Τύχη (δείχνει την Πόπη) και μιάς ελε ή ίδια ότι σου τό χαρίζει! ώστε 'ς αυτή τήν περίπτωση, τό αληθινό εύρημα δέν ήταν τό βραχιόλι, αλλά ή Πόπη.
Τά κορίτσια, μ' ένθουσιασμό.—Ναι, αλήθεια!.. Ζήτη ή Πόπη! Ζήτωσωω! (Τή σκιώνουν σ'ά χέρια.)
Αδελία
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΕΡΑΝΟΙ

Φθινοπωρινή βραδιά, Ο ήλιος βασιλεύει, Δέν σαλεύουν τά κλαδιά, φύλλο δέν σαλεύει.
Και περνούν οι γερανοί, ταξιδεύουν πέρα, και σάν λόγην μελανή σχίζουν τον άέρα.
Ο κρωγμός αντίλαλει κι' όλοι τους κνττάζουν και μ' άγάπη «Ψα καλή!» στα πουλιά φωνάζουν.
Κι' ή γρηά που περπατά στό ραβδί γερμένη, στέκει και τά χαιρετά. λέγει λυπημένη:
«Στό καλό, χρυσά πουλιά, στο καλό να πάτε! τάχα θά με βρήτε πλιά πίο' όταν γυρνάτε;»
Ηλδ' ό Μάρτης και Ξυπνά σά νυφούλα ή πλάσι, λουλουδιζουσε βουνά, πρσινίζουσε διάση.
Ηλθαν από μακριά τά πουλιά και πάλι μιά σκεπάξει τή γρηά κρούα γής άγκάλη.
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ημαμά:—Γιατί, Τάκη, είπες την αδελφή σου βλάκα; Πήγαινε να της πης, ότι λυπεισαι πολύ γι' αυτό.
Και ό Τάκης, εκπληρών την διαταγή της, μαμμάς του:
—'Ελένη μου, λυπόμαι πολύ που είσαι βλάκ!
'Εστάλη από τό Τσαγούδι της Λευτεριάς *
Τό Στενημαχιωτάκι:—Νονά, εζάρφεις κ' άλλου, έκτό; από μένα;
'Η Νονά:—Ναι, παιδί μου, εζάρφισα κι' ένα που είνε άξιοματικό.
Τό Στενημαχιωτάκι:—Και πώς χωρέσε κοτζάμ άξιοματικό; στή κολυμπήθρα;
'Εστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου **
Ο Κούριος:—Πήγαινε, Δημήτρη, να μού πάρής ενζ μακαλαβά. Νά 30 λεπτά. Κ' επειδή εινε άποκορδής, να άλλα 30 λεπτά, να φας και συ ένα.
Σέ λιγα, ό μικρός υπηρέτης επιστρέφει μασών άκόμη. Δίδει τά 30 λεπτά στον κούριόν του και τού λέγει:
—Κύριε, δέν είχε μείνη παρά ένας.
'Εστάλη υπό του 'Ηρώος των Βαλκανίων

1599: ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 247 ΕΙΚΟΝΩΝ)

Αί εικόνες που βλέπετε εις την σελίδα 247, αποτελούν μίαν γελοιογραφικήν Σειράν, από τας συνήθους δημοσιευόμενας εις την «Διαπλάσι» και διηγοούνται καθάρη μίαν άστειάν ιστορίαν, την όποιαν πρόκειται να γράψετε σεις, αντί του συγκράτου μου κ. Λουκιανού Χαρμοσίνου, ό όποιος θά την έγραφε.
Η ιστορία αυτή επιγράφεται «Η έκδικσις του Άποβροχάρη». Έστι δέ Άποβροχάρης ένας μέθυσος, άλήτης, τόν όποτον συλλαμβάνει κάποτε ένας χωροφύλακας και τόν κάνει να περάση την νύκτα του στο φρέσκο. Αυτήν τήν «πράνομον σήληφην» έκδικείται κατά την ό Άποβροχάρης; με τόν τρόπον που βλέπετε.
Θά μού διηγηθήτε την ιστορίαν με όσω τό δυνατόν απλούστερα, νοστιμότερα, έξυπνότερα και...ολιγότερα λόγια. Αί εικόνες εινε δώδεκα. Θά λογαριάζετε λοιπόν ότι, κάτω από κάθε εικόνα, δέν πρέπει να μπουν περισσότερα από έξη άράδες κείμενον. Κάθε τέτοιον άράδα πρέπει να τήν λογαριάζετε με 4 λέξεις. Ότε το σύνολον του διηγήματός σας δέν πρέπει να έχη περισσότερα από 300 λέξεις. Έννοείται, ότι αυτό εινε τό άνωτάτον όριον. Γίνονται δεκτά, και προτιμούνται μάλιστα, τά συντομύτερα.
Η γλώσσα, τό ύφος, ό τρόπος, να εινε επάνω-κάτω σάν του κ. Λουκιανού Χαρμοσίνου, του όποιου εδιαβάσατε πολλές τόποις μικρές ιστορίες με εικόνες.
Οί άλλοι όροι εινε οι έξης:
1. Τά χειρόγραφα πρέπει να εινε πολύ καθαρά, ευανάγνωστα, γραμμένα από την μίαν μονον ύψην του χάρτου και να φέρουν επάνω την σημειωσιον: «Άπάντησις εις τόν 1599 Διαγωνισμόν Διηγήματος» και κάτωθεν τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχη) του διαγωνιζόμενου.
2. Δωρεάν ειμφορουν να λάβουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν, όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά τό 1916. 'Επι πληρωμή λεπτων 20 οι μη έχοντες ψευδώνυμον συνδρομητά ή άλλωρι συνδρομητών, και επί πληρωμή 50 λεπτων οι κατά φύλλον άγοραστει. (Είς γραμματόσημα, μαζι με τό χειρόγραφον.)
3.—Διηγήματα εινε δεκτά μέχρι της 15ης Αυγούστου ε. ε.
4.—Τό καλλίτερον διήγημα θά βραβευθί και θά δημοσιευθί εις τήν «Διαπλάσι» μαζι με τας εικόνας. Θά δημοσιευθί επίσης και ή εικόν του βραβευθέντος, όταν στείλη τήν φωτογραφίαν του. Ομοσημηθουν άκόμη άλλα δύο Δεύτερα Βραβεία και άλλα τρία Τρίτα. 'Επαινοι και τό λοιπά, κατά τό συνήθη; και θά δοθουν τό άριστέμα διά τους Μεγάλους Διαγωνισμούς; δωρεα, (Ίδε 'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. στ'.)
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθήναι, 38, οδός Εδριπιδου την 28ην Ιουνίου 1916.

ΖΕΣΤΗ, παιδιά μου, ζέστη φρικτή. Σάν έκην που είχαμε της προάλλες, και χειρότερη. Τέτοιο καλοκαίρι δέν έβανγαινε σ'α; 'Αθήναι. Θά μείνη άλησμόνητο!
'Αλλά εγώ έχω τώρα δροσιά. Μού τή φέρων τά γραμματάκια σας, γεμάτα άγάπη, στοργή, καλοσύνη, έξυπνάδα.—'Αναλία! σταματήστε τό άνεμιστήρα, να μ'ήν ξεδώνουμε και ήλεκτροικό. Δέν μού χρειάζεται τώρα! (Δηλαδή, ούτε 'Αναλία υπάχει πιά στο γραφετό μου, ούτε άνεμιστήρα έχω. 'Αλλά...ό λόγος τό λέει.)
'Ειαξ, Αηξουριώτικο Διαβολάκι, κ' εύχαριστώ. Δέν δημοσιεύω την γνώμη σου, διότι εινε άνεπιάρμοστη. Και άλλην φοράν έδοκιμάσαμεν, αλλά δέν έγενε τίποτες. Άνταλλαγή

κάρτ-ποστάλ διά του γραφείου μου, γίνεται ως έξης: θά προτείνης; διά Μικρά; Άγγελίας εις όποιον θέλεις; να ανταλλάξω, και άν δεχεται, θά σέ είδοποιήση και αυτός; διά Μικρά; Άγγελίας. Τότε θά του στείλεις δελτάριον. Δηλαδή θά τό στείλεις εις έμέ, μ' έν τρακονταλέπτον γραμματόσημον, και θά τό διαδιδάσω. Τό ίδιο θά κάμη κ' εκείνος. Και θά εξακολουθήσετε έτσι, όσον θέλετε. Έννοείται όμως, ότι αυτό εινε αλληλογραφία και, κατά τόν Κανονισμόν, δέν αλληλογραφούν παρά άγόρια με άγόρια και κορίτσια με κορίτσια.
Ρωμιαία Κόρη, σου ένέκρινα τό ψευδώνυμον και σέ δέχομαι με μεγάλην χαράν. Σου έστειλα και τά τετραδάκια. Τό Ρωμιαία θέλει όξείαν, όπως τό όρατα. Με περιστομένην θά γυρο σούτερον πληθυντικόν, όπως τά όρατα, ή έπιόρημα, ωραία! Τό σημειώνω, διότι πολλοί φίλοι μου κάμουν αυτό τό λάθος; εινε από τά πλέον συνήθη.
Πού τό σωστά αυτά που γράφεις διά τους φθονερούς; 'Ονειρώδης 'Ελλάς. 'Ιβού και ό Διαγωνισμός; Διηγήματος, που τόν έπεριμένανε «με τόσην άγωνίαν». Καθήσται, τώρα που έχετε τήν ήσυχίαν σας, και γράφετε μου ένα ωραίο διηγηματάκι. Θά σας δώσω και άλλους Διαγωνισμούς; διά τας διακοπές.
Δέν έξουον τί λένε αυτοί, Τραβλή Κορφαίοποδία. Τεστονυμικά μου μνηστονύματα διαφέρουν πολύ, παρά πολύ από αυτά της πεντάρας. Δέν έχετε παρά να συγκρίνετε όποιοδηποτε με την «Άρπαγήν της Ναδίας». Διότι άστουνομικόν εινε και αυτό. Άλλά—άλλα τά μέτια του λαγού κ' άλλα της κοκκουβάγιας.
Ναι, Στενημαχιωτάκι, εγώ είχα σβύση και μίαν λέξην από την «Αθηναϊκήν Έπιτολήν.» Άλλά έξέχασε να τήν άφαιρέση ό τυπογράφος, τό έξέχασε και ό διορθωτής; έξέχασα κ' εγώ να εξακνττάξω και να ιδώ άν άφαιρέθη. Και τί συμπύωσις! ή τό ή λέξις ξεγυρνών. Ότε αντί 12 Λευκών λέξων, θά ευρετε μόνον 11 Και να τό ξέρεστε, διά να μη ψάγνετε άτίκις; διά δωδεκάτην. Τό λάθος όμως; δέν έχει άλλην σημασίαν. Θά βραβευθί όποιος ευρη 11 λέξεις.
Και στήν έσχρή λοιπόν, ζέση φοβερή, Βοηλογομήγας 'Ελληνης; κάτω από τόν ήσκιο των βήληών δένδρων;.. Τί να πούμε; μεις; οι καίμενοι, που ζούμε μ'εξάς 'Αθήνας; Έπρεπε να σέ είχη σήμερα εδώ, να ιδής... κνιμι!
Χαλαρόδ Κόσμου, έκαιμε; πολύ καλά που μού έγραψες, γιατί ποτε δέν μ' ένοχλούν τά γραμματά των φίλων μου. Άλλά πάρα πολλά απαιτείς να ανακοινώσω εις τούς συναδέλφους; σου. Οί έπιαναν μισήν στήλην, που δέν τήν διαβάτω. Και φαντάσσομαι ότι ειναν τήν ίδίαν άπάτησιν όλοι! Λοιπόν, τί πρέπει να γίνη; Έσθ πές μου.—'Ισω; θά μού πης, ότι ημπορούσα να σου δημοσιεύσω όλίγα. Άλλά ξέρω ποτα προτιμάς;
Τό Κλέφτικο Βόλι μού γράφει τά έξης: «Θά σέ παρακαλέσω να πης; εις τούς ανταλλάσσοντα; Μ. Μυστικά, να μη γεμίζουν τά τετραδάκια των με ρητά και παροιμίας εις διαφόρους γλώσσας, γιατί έτσι χαλούν τόν ωραϊόν σκοπόν των Μ. Μυστικών, που εινε να γράφωμεν ωραία; άπαντήσεις και όχι να επιδεικνύωμεν τήν γλωσσολογικήν μας.» Πολύ σωστό.
Όχι, Αμαυρόλις της Παμβώιδος. Μαργαριτάκια του Γάγγη; δέν εύρισκω 'ετα γραμματά σου. 'Ωραία ή σχολική σας; έσρητή. Σε συγχάρησθαι διά τήν απηγγελίαν του Μονολόγου και χαιρω διότι συνδρομητά μου διεκρίθη εις τόν ρόλον της Μερσίτη.
Ο Δοξασμένος Ρήσος πληροφοροει τό Τραγούδι της Λευτεριάς, ότι δέν πηγαίνει πιά στο Σχολείον και ότι έχασε τό ρολόγι του στή; Τρεές Καμάρες.—Διά τό άλλο που μού γράφεις, δηλαδή διά τό ζήτημα των επιβλαβών βιβλίων, πολλάκις έγενε λόγος εις τήν Διαπλάσιον.
Ωραϊας επιτολόδας μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξης: Τραβλή Ναυτοπούλα, Τέλλος Άγρας (άν και δέν πρέπει να του

άπαντού πλέον διά της Αλληλογραφίας, διότι έγενε συνεργάτης;) Πλανήτις, 'Ηρωϊκόν Σούλε, 'Ακτιή, Κυματοβόλος Ποσειδών, Τραγούδι της Λευτεριάς, 'Ελλας της 'Ελλάδος, Γυνθειωτάκι, Χρυσή Καρδιά, Άνδρειώμενος Κουραμπής και Χαμψέλι της Νίκης.—Έξετέλεσα τά παραγγέλιας των και τούς εύχαριστώ όλους γιά τά καλά των λόγια.
ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
«Μιά περιγραφή.—Τό μεγαλόρημα της Φύσεως;.—'Η Μερσιότης.—'Η κούλα.—'Αγόρας και άχρηστος.—'Ηρος τό Λουρακιον.—'Η Σελήνη.—'Η τελευταία ήμέρα.—'Ο Παπαγάλος.—'Ο Θαλασσογραφής.—'Τό πτωχόν.—'Ο Σπέρης; και γνόμα;.—Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έθδ. Διαγωνισμούς.
Σελίδα Συνεργασίας; θά έχωμεν εις τό προσέχ.—Κιρός ήτο, ε;
ΤΟ ΠΑΛΛΕΙΟΝ
Με χαράν και ύπερηφάνειαν σά; αναγγέλλω ότι τό Πάλλειον Βραβείον του Άρρακίου άπενεμήθη φέτος εις παλαιόν συνδρομητήν μου, τήν Δεα Λιοντοάν Χ. Νικολετοπούλου, τήν πρωην Μισομυλιωτάταν, αδελφήν της άγαπητής μου εν Πύργω φίλης; Έλένης Χ. Νικολετοπούλου. Τήν συγχάρω ενκαρδώς και επιφύλασσομαι να δημοσιεύω την εικόνα της, άμα μού στείλη μίαν φωτογραφίαν. Η τιμή της αξίζει, διότι και αυτή έτιμήσε τον κύκλον μας.
Ή Αικατερίνη Δούμα.—Με βαθύτατην λύπην αναγγέλλω τόν θάνατον της ευγενούς δημοσίνης Αικατερίνης Δούμας, μητρον των άγαπητων μου φίλων Κώστα Λαδοπούλου και Ίω. Δούμα, τούς όποιους συλλυπόμαι ενκαρδώς. Η μακαρίτης διεκρίνετο διά τας χριστιανικάς και νοικοκυρικάς της άρετάς, υπήρθε δέ πάντοτε ένθουσιώδης φίλη της «Διαπλάσεως;» τήν όποιαν δέν έπαυσε να υποστηρίξη, και να νανγωνισχη μάλιστα, μέχρι τών τελευταίων της ημερών. Άς εινε έλαφρον τό γόμο που έσπασε τήν αγαθήν γυναίκα, τήν αληθινήν άριστοκράτιδα, τήν φιλόστοργον μητέρα, τήν άγαπημένην φίλην, τήν απαράμιλλον νοικοκυράν, που δέν θά τήν ξεχάσουν ποτέ, όσοι εύτύχησαν να τήν γνωρίσουν.
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Όδδεν ψευδώνυμον εγινεταί ή άνασούται, άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δε. 1. Τά εγινονύματα ή άνασούματα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκον εις άγόρια, και όσα από κ, εις Κορίτσια.]
Νέα ψευδώνυμα: Ναυτάκι της Καβάλιας ε. (ΠΠ), Κόμμα των Φιλελευθέρων. ε. (ΑΤ), Ρωμιαία Κόρη, κ. (ΑΚ), Άθώνατο Κιλκίς, ε. (ΓΑ), Ρογγήρος, ε. (ΚΚ), Κόκνος, ε. (ΙΚ). Χιονομένη Ίδη, ε. (ΧΠ).
ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν ό Πειραιϊκός Διάβολος (0) με Δούκα της Σιάτης, Τραβλή Σανθούλαν, Τραβλή Ναυτοπούλαν, Τραβλή Κορφαίοπούλαν, Χάριν, 'Ανεμόνην, Μαυροπούλαν, Νικητήν, Στενημαχιωτάκι.—τό Κλέφτικο Βόλι (0) με Βασίλειον τόν Βουλγαροκτόνον, Πατρίδα των 'Ηρώων, 'Ελληνην Αίγλην, Φαίξον.—ή Ρερμώδης Σελήνη (0) με Βασίλειον τόν Βουλγαροκτόνον, Πλοίαρχον; Νέμον, Ροδοδάφνην, Φούλαν.—ό Ίαπευς τού Θανάτου (0) με 'Ηρωα του 1913, Δοξασμένο Κιλκίς, Κομοκοκρότορα, Έρυθροταν Σιβύλλην.—ή Χίων του Μιλανιου (0) με Φράουλαν, Χάριν, Κομοκοκρότορα, Φιλιάτην 'Ελλάδα, Τραβλήν Κεφαλονιτην.
Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της; Σχολαστικόν Φιλόσοφον (έλαδα, εύχαριστώ) Νεραϊδαν τόν Βοσπορον (έλαδα, εύχαριστώ) διά τήν φροντίδα; αι παραγγέλιας έπέτελέθησαν)

